

לג א מיי פיה מהל' יטוס הל' כו סמג עשין ט טוש"ע אה"ע ק"י קע"א סעף ה: לך ב טוש"ע שם סעף ו: לה ג מיי שם הל' ט טוש"ע שם סעף ו: לו ד מיי שם הל' כח טוש"ע שם סעף ח: לו ה מיי שם הלכה כע טוש"ע שם סעף ט: לו ז מיי שם הל' ל טוש"ע שם סעף י: לב ח מיי שם פ"א הל' טו ויהל' יתן סמג עשין נא טוש"ע שם סעף יא: לו ט מיי שם פ"ב הל' סמג שם טוש"ע שם סעף יב: לו ט מיי שם הל' טו סמג שם טוש"ע שם סעף יג: לו ט מיי פ"א מהל' אשוח הל' טו סמג לאחן ממ טוש"ע שם סעף יד: סעף יז:

**לאחר** ש"שים יום מבקשים ממנו שיחלוץ לה. ואם תאמר מה הוא מפסיד אם חולץ לה ולמה אין כופין כדי להמירה ויש לומר שהוא מתבייש צנית דין לחלוץ לה שמרוק צפניו: **לאחר** מירת בע"ה מבקשים ממנו שיחלוץ לה. ולא אמרינן כופין שנמנ אלצט צין שיניי שלא היפר לה שהרי אין יכול להפר עד שיבעול ואי סבירא ליה דמצי מיפר דפלוגמא היא צנדיים צפ' נערה (דף ע"ג.) ומייתי לה צפ' ארבעה אחין (לעיל ד' כ"ט:) סבירא ליה כמ"ד צמזבות (דף נ"ט:) היא נתנה אלצט צין שיניי ולהכי מבקשים ולא כופין: **קרי** באן להקים לאחיו שם בישראל והאי לאו בר הכי הוא. ואע"פ שיבא לכלל הקמת שם לא מהניא כיון שלא היה לו שעת הכושר כי היכי דפסקינן בהערל (לעיל דף ע"ט:) סריס חמה שלא היה לו שעת הכושר אע"פ (לעיל ט.) צממינו מתרפאים צאלכסנדייא של מנריס ומשני אמר קרא כו' ולא דמי לסריס חמה שאין רפואתו צרוכה לצוא כמו קטן שיגיע לכלל גדלות:

**תורה אור השלם**  
1. ואם לא חפץ האיש לקחת את יבמתו וקל"ה יבמתו השערה את הוקדים ואמרה מאן יבמי לקדים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי: דברים כה ז  
2. כי ישבו אחים יחדיו ומת אחד מהם וכן אין לו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש וך יבמה וקא וקל"ה לו לאשה וקבמה: דברים כה ה

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

לא פסל את הראשונה. שהרי ציאתן שוה ואי ראשונה קנויה היא הרי היא אשתו ואחרונה ציאת זנות ואי לאו קנויה היא הרי שתייה נכריות אלצו שלא ה' היתה קנויה לאחיו ומקיים את הראשונה שלא נפסלה עליו אצל אחרונה לא דלמא קנויות הוו ומשצב על הראשונה קמה הך עליה צאיסור שני צמים: **פסל את הקטנה** משום גזירה דלמא קדים ובעיל חרשת צרישא וכדאמר בגמרא ואע"ג דממנה נפסך היא שריא ליה הואיל וראשונה היא אי קנויה היא הא קנויה היא אי לאו קנויה היא נכרית בעלמא היא: **פסל את החרשת**. שמה קטנה קנויה כולה וקנין החרשת משויירת: רבי אלעזר ה"ג צממני. וצקמייתא"ה רבי אליעזר גרס והכי אמרן צפ"ק דנדה (דף ט.) : **מלמדין את הקטנה שמתאן צו** ומתקור ינשואיה ויקיים את הגדולה: **גמ' וכן א"ר אלעזר**. בן פדת דלמורא הוא הלכה כר"א דמתניין והוא ר"א בן שמוע: **וצריכא**. לשמואל ור' אלעזר בן פדת למימר צקמייתא הלכה כר' אליעזר וצבא נמי הלכה כרבי אלעזר דמתרייהו מלמדין את הקטנה למאן: **דאי אימרת צקמייתא** גבי אחיות (לעיל דף ק"ט.) משום דלכמי לא איקיים מצות ייבום הילכך מלמדין את הקטנה אשתו למאן ותמייבס יבמתו: **אזל צבא דאיקיים מצות ייבום**. צממיהן אימנא לא אמר שמואל הלכה כרבי אלעזר אלא יוציא שמהן צנט: **ואי אשמעינן צבא משום גדולה רמיא קמיה**. לייצומי משום הכי מנהדינן אמילון דקטנה כדי שמתייבס גדולה: **אזל אידך**. צבהיא דאחיות דגדולה אחות אשתו היא נימא לא רמיא קמיה ולא ילמדו קטנה למאן צצציל ייצומיה של גדולה צריכא: **מתני' יגדלו זה עם זה**. ואם צא לגרסה אינו יכול עד שיגדיל דגט קטן אינו גט: **איצמה שאמרה סחוד שלשים יום**. שצכסה היבס: **לא נבעלתי לו**. ליבס וגט יבמין יוצא מתחת ידי כדמפרש צגמ"ה והוא אומר בעלתין ודיין צגט כופין אותו לחלוץ דהיא נאלמנת דעד תלתין יומין מוקי איניש אנפשיה מלבעול: **לאחר ל' יום** (ט.) הוא נאמן דלא מוקים איניש אנפשיה מלבעול ומיניה אידי לא משתריא דשיות נפשה חמיכה דאיסורא ובעיא חליצה ומצקשין הימנו אזל כופין לא דהא בעל: **צחיי בעלה**. ולא נתכוונה לפטור עצמה הימנו לאחר מיתת בעלה אלא שהיה להם כעס זה עם זה: **גמ' לא חולצין ולא מייבמין**. קטן שמה ימנא סריס קטנה שמה תמנא חילוניות ואיניס בני ייבוס נמנאלו קטן צגדולה דגדולה צת עונשין היא ושמה הקטן ימנא סריס והרי נבעלה לאסור לה שלא צמקוס מצוה וכן גדול צקטנה אס תמנא חילוניות נמנאל שפגע גדול צערוה אזל קטן וקטנה אפילו אינן בני ייבוס כגון הוא סריס והיא חילונית אין כאן איסור דקטן אוכל נצלות אין צ"ד מנאוין להפרישו:

וה"נ שניהן לאו בני עונשין: **ונצטר שפסא**. כשיגדלו: **ואימא הכי נמי**. לעולם אסורה לו: **אפי' בן יוס אחד**. יצבו יחדו קאמר קרא יבמה יבא עליה ואפי' לא הוי משמע כל דהו מצבאל שריא ליה צקטנות כדאמר: **עענס צסוליס**. להפסיד כמזבחה: **כל שלשים יום**. דיכול לטוען לא בעלתיה עד עתה: **נפסרה לאסור**. הוא טוען ואם טוען לאחר זמן אינו נאמן דודאי מרישא בעל ומנאלה צתולה ושחק והשתא הוא דרתח עליה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

לא פסל את הראשונה. שהרי ציאתן שוה ואי ראשונה קנויה היא הרי היא אשתו ואחרונה ציאת זנות ואי לאו קנויה היא הרי שתייה נכריות אלצו שלא ה' היתה קנויה לאחיו ומקיים את הראשונה שלא נפסלה עליו אצל אחרונה לא דלמא קנויות הוו ומשצב על הראשונה קמה הך עליה צאיסור שני צמים: **פסל את הקטנה** משום גזירה דלמא קדים ובעיל חרשת צרישא וכדאמר בגמרא ואע"ג דממנה נפסך היא שריא ליה הואיל וראשונה היא אי קנויה היא הא קנויה היא אי לאו קנויה היא נכרית בעלמא היא: **פסל את החרשת**. שמה קטנה קנויה כולה וקנין החרשת משויירת: רבי אלעזר ה"ג צממני. וצקמייתא"ה רבי אליעזר גרס והכי אמרן צפ"ק דנדה (דף ט.) : **מלמדין את הקטנה שמתאן צו** ומתקור ינשואיה ויקיים את הגדולה: **גמ' וכן א"ר אלעזר**. בן פדת דלמורא הוא הלכה כר"א דמתניין והוא ר"א בן שמוע: **וצריכא**. לשמואל ור' אלעזר בן פדת למימר צקמייתא הלכה כר' אליעזר וצבא נמי הלכה כרבי אלעזר דמתרייהו מלמדין את הקטנה למאן: **דאי אימרת צקמייתא** גבי אחיות (לעיל דף ק"ט.) משום דלכמי לא איקיים מצות ייבום הילכך מלמדין את הקטנה אשתו למאן ותמייבס יבמתו: **אזל צבא דאיקיים מצות ייבום**. צממיהן אימנא לא אמר שמואל הלכה כרבי אלעזר אלא יוציא שמהן צנט: **ואי אשמעינן צבא משום גדולה רמיא קמיה**. לייצומי משום הכי מנהדינן אמילון דקטנה כדי שמתייבס גדולה: **אזל אידך**. צבהיא דאחיות דגדולה אחות אשתו היא נימא לא רמיא קמיה ולא ילמדו קטנה למאן צצציל ייצומיה של גדולה צריכא: **מתני' יגדלו זה עם זה**. ואם צא לגרסה אינו יכול עד שיגדיל דגט קטן אינו גט: **איצמה שאמרה סחוד שלשים יום**. שצכסה היבס: **לא נבעלתי לו**. ליבס וגט יבמין יוצא מתחת ידי כדמפרש צגמ"ה והוא אומר בעלתין ודיין צגט כופין אותו לחלוץ דהיא נאלמנת דעד תלתין יומין מוקי איניש אנפשיה מלבעול: **לאחר ל' יום** (ט.) הוא נאמן דלא מוקים איניש אנפשיה מלבעול ומיניה אידי לא משתריא דשיות נפשה חמיכה דאיסורא ובעיא חליצה ומצקשין הימנו אזל כופין לא דהא בעל: **צחיי בעלה**. ולא נתכוונה לפטור עצמה הימנו לאחר מיתת בעלה אלא שהיה להם כעס זה עם זה: **גמ' לא חולצין ולא מייבמין**. קטן שמה ימנא סריס קטנה שמה תמנא חילוניות ואיניס בני ייבוס נמנאלו קטן צגדולה דגדולה צת עונשין היא ושמה הקטן ימנא סריס והרי נבעלה לאסור לה שלא צמקוס מצוה וכן גדול צקטנה אס תמנא חילוניות נמנאל שפגע גדול צערוה אזל קטן וקטנה אפילו אינן בני ייבוס כגון הוא סריס והיא חילונית אין כאן איסור דקטן אוכל נצלות אין צ"ד מנאוין להפרישו:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

**תוס' חד מקמאי**  
יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פ"י יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב שערות ולא רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט' כמאמר שריוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה ומקשינן אשה לאיש אבל בוראי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא"צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גישה אע"פ שאינה יודעת לשמור את עצמה מקבלת גישה אע"פ שהיא קטנה:

א) נמשנה שנמשיות איתא לא פסל ועי' צפ"י הרב מצרעטורה וכו"ה גי' הירושלמי, ט מ"ה ט, א) ולעיל ק"י, ד) ולעיל ס"א: וצ"ל שם נפסל, ט) וי' מוס' לעיל ב. ד"ה ואחות צגרכו רבה, ו) לעיל ל' ושי"ג, י) מוס' כמזבחה פ"א ע"ש, ט) ז"ל היו קנויות יעב"ז, ט) ולעיל ק"ט, א) ולקמן ק"ב, ט) ולקמן ק"ד, א) ז"ל ואע"פ שלא נמסרה לחופה ר"ת פ"ל כ"ו. מהרש"א

**גליון הש"ס**

מתני' תגדלו. ע"י לעיל כ ע"א ח"ר"ה יבא עשה דף לה ע"ב מוס' ד"ה חגיגה:

**הגהות הב"ח**

א) גמ' קורא בה צעט נפילה: ב) רש"י ד"ה לאמר ל' יום אמרה לא ובעלתיה והוא אמר בעלתיה הוא נאמן: ג) תוס' ד"ה לא אע"פ שצממיהן אימנא שלא נמחק:

**מוסף רש"י**

יגדלו זה עם זה. ולא חיישין שמה תמנאל חילונית או הוא סריס ומנאל פוגע צבשת אחיו שלא צמקוס מצוה. דנצי להקים לאחיו שם והאי לאו בר הכי הוא, אלא אמרינן ויל צמר לצו קטנים בעלמא דאיניס סריסיס (וחו"י י"א.) קטן וקטנה לא חורצין. או קטן או קטנה (לעיל ס"א.) תבא שייך לעמוד ח"ב. שלש נשים יוצאות. בעל כרחו של בעל (נדרים י"ג.) האומרת טמאה אני לך. צא עלי אדם אחד ועממלני לך, וצאלוס קאמר, צבשת הכן דצאלוס נמי אסורה לו, והכי נעלמא כמזבחה דלא פשעה, דאי צבשת שיראל אינה יוצאה, דאטקס מותרת לו, כדנפקא לן מיהא לא נפשה, דאי צילון קמייהו אפילו לישיראל אסורה ואין לה כמזבחה דהא פשעה, ובגמרא מפרש לה הכי (שם.) השמים ביני לביןך. שאינו מורע, דדבר זה אינו גלוי לצניות אלא לשמים (שם.) יעשו דרך בקשה. יצקשו הימנו שיפטרה צגט כדאי ואין מכריחין אותו (שם.) הדין עילך בית שמאי